

Dit sprog er dansk. Det er det du taler med dine forældre, søskende, vennerne, alle andre. Din barndoms historier blev fortalt på dansk. Du fik skæld ud, du fik ros på dansk. Gennem sproget har du lært det du behøver. Uden sproget kan du ikke udtrykke dig, ikke tænke, ikke være en del af samfundet.

Forestil dig at dansk ikke er nedskrevet, at det kun er et talesprog, som oven i købet ikke regnes for noget. Og nu forlanges det af dig, at du skal i skole, skal lære at læse på et sprog, der ikke er dit eget, og som du ikke har talt fra du var lille.

Skolen og bøgerne bruger skriftsprog. Det er mystiske tegn, der føjer sig sammen i et fremmed system. Værsgo! kom nu i gang:

কি ছায়া গো, কি স্নেহ, কি
বিছায়েছ বটের মূলে, নদীর
তোর মুখের বাণী আমার

Al undervisning foregår på det fremmede sprog. Læreren taler ikke andet. Du møder en fremmed verden, som du ikke kan dele med dine forældre eller med de gamle. Men „udviklingen” kræver, at du skal i skole.

Hvordan vil det gå dig? Kommer du til at tænke og føle anderledes? Bliver du fremmed for dit eget folk? Vil det gå til grunde under det angreb på din kultur, som undervisningen også er?

De to indianerdrenge er fra Chiapas i Mexico, et område hvor der bor 350.000 indianere. Nu skal de i skole. Bogen er på spansk. Værsgo! kom så i gang! Der er ingen vej uden om.

GA siger ga, B siger be:
G-A-A-A-B.

Tekst: Peter Sigsgaard. Foto: D. Mangurian/UNICEF. Mexico 1976